

อรุณ

ชีวิตข้า...ข้าลิขิต

2

恕难从命

ถึงหยวนเอ๋อร์

唐源儿

เขียน

จื่อหวันถานเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ชีวิตซ้ำ...ซ้ำลืขิต 2 พร้อมให้ทุกท่านไปติดตามความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงของพวกเขาต่อแล้วค่ะ

‘อวินเนี่ยนผู้’ต้องมาสมรสกับ ‘หลิงเจิงเซวียน’ ชายที่ตนไม่รักด้วยวิธีการแสนโหดร้ายที่บิดาบังเกิดเกล้าเป็นผู้บงการขึ้น ทำเช่นนี้ราวกับจะให้นางสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตไปเสียอย่างนั้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วนั้นมิอาจหวนกลับ นางเอกของเราจึงยืนหยัดเพื่อตัวเอง และจะไม่ยอมเป็นเบี้ยล่างให้ผู้อื่นได้อีกแล้ว

อวินเนี่ยนผู้และหลิงเจิงเซวียนต่างสมรสกับคนที่พวกเขาไม่ได้พึงใจเรื่องราวของพวกเขา ‘ผิดฝาผิดตัว’ จนวุ่นวายไปหมด แล้วอย่างนี้ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาของทั้งสองคนจะลงเอยอย่างไร และพวกเขาจะได้อะไร ‘ความจริง’ ครั้งยังเยาว์วัยหรือไม่

เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและเป็นกำลังใจให้พวกเขาในหน้าถัดไปได้เลยคะ

สุดท้ายนี้ สำนักพิมพ์อรุณต้องขอขอบคุณคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามและคอยสนับสนุนพวกเรามาโดยตลอด เราสัญญาว่าจะพัฒนาและหานิยายดีๆ มีคุณภาพแบบนี้มาให้คุณผู้อ่านติดตามอย่างต่อเนื่องแน่นอนค่ะ

อรุณ

เมื่ออวีนเนียนผู้มาทักห้วง ของกวนซื่อ ได้ยินอวีนจื่อผิงกำลังพูดอย่างออตออัน “ทุกอย่างดีหมดเลยเจ้าคะ เขาทะนุถนอมข้า แต่อาจเป็นเพราะเขาทะนุถนอมข้ามากเกินไป บางทีข้าก็รู้สึกอึดอัดใจยิ่งนัก” ปากพูดว่าอึดอัดใจ แต่สีหน้ากลับไม่ได้เป็นอย่างนั้น

กวนซื่อเห็นชีวิตหลังแต่งงานของบุตรสาวอยู่อย่างมีความสุข จึงอังกะทะนุถนอมเอาใจใส่ในใจก็ดีใจมาก แต่กลับเอ่ยสั่งสอน “เจ้านั้น... คงลืมคำสั่งสอนของแม่ไปหมดแล้วกระมัง ข้อห้ามของสตรีหลังแต่งงานที่สำคัญที่สุดคือ พอได้รับความโปรดปรานก็อย่าวางตัวหยิ่งยโส ยามนี้เขามองว่าสดใหม่ แน่หนอว่ายังเอ็นดู จะอย่างไรก็ยอม แต่ถ้าวันใดโมโหขึ้นมา เขาหมดเอ็นดูเจ้า เจ้าถึงจะรู้ว่าไม่มีอะไรสำคัญกว่าความรักของสามีที่มีต่อตน”

“เขาล้าด้วยหรือ” บนใบหน้าของอวีนจื่อผิงเต็มไปด้วยความทงนงตน มั่นใจในตนเองเป็นที่สุด “เขาบอกข้าแล้ว ว่าในคราแรกคนที่เขาชอบก็คือข้า อีกอย่าง...ท่านพ่อเป็นถึงอัศวินมหาเสนาบดี ขุนนางคนสำคัญในราชสำนัก ถ้าเขาอยากรั้งแก่ข้า ย่อมต้องคิดถึงทางบ้านฝ่ายของข้าด้วย”

“เจ้าก็ช่างพูด” กวนซื่อไม่รู้จะทำอย่างไรกับอวีนจื่อผิงดี แม้นางจะปากแข็งเช่นนี้ แต่บุตรสาวของตนเป็นอย่างไรนั่นตนรู้ดีที่สุด นางไม่ได้โง่

และถึงเป็นคนเอาแต่ใจจริง แต่ไม่เคยพาตนเองไปตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีทางถอย การที่ยามนี้หลังจิ้นเหียนยังเอ็นดูนางเช่นนี้ คาดว่านางน่าจะเอาอกเอาใจเขาไม่น้อย

นึกถึงก่อนหน้านี้ อวินจื่อผิงยังหัวฟัดหัวเหวี่ยงและไม่พอใจยิ่งยวดที่ต้องแต่งงานกับหลังจิ้นเหียน ตอนนั้นแต่งงานแล้วกลับใช้ชีวิตได้อย่างหวานชื่น กวนชือรู้สึกว่าการพร่าสอนหลายปีของตนนั้นได้ผลลัพธ์เป็นอย่างดี

ทั้งสองคนสนทนากันอย่างออกรส กระทั่งวันเนี่ยนผู่มาถึงหน้าประตูแล้วทั้งคู่ก็ยังไม่ทันได้สังเกต สีหน้าของอวินเนี่ยนผู่ราบเรียบและไร้อารมณ์ แต่กลับเป็นเชิงอึ่งที่ลอบมองคุนหนุหลายครั้งอย่างกังวล

“ฮูหยินใหญ่...พี่หญิงใหญ่” อวินเนี่ยนผู่เอ่ย กวนชือและอวินจื่อผิงได้ยินเสียงก็มองไปยังหน้าประตู บนใบหน้าของกวนชือปรากฏความแปลกใจเล็กน้อย ส่วนอวินจื่อผิงไม่มีความอึดอัดเลยแม้แต่นิดเดียว

จากที่ดูแล้ว เส้นทางชีวิตของพวกนางสองคนเปลี่ยนทิศไปอย่างสิ้นเชิง นางไม่ต้องเก็บตัวอยู่ในกรอบเหมือนแต่ก่อน อีกทั้งได้ยินว่าอวินเนี่ยนผู่ป่วยที่ก็เป็นเวลาสองเดือนกว่า ส่วนนางสมรสกับจิ้งอ๋องดูเหมือนย่องเด็กก็ทรงลืมไปแล้ว ต่างลือกันว่านางสมรสของอวินเนี่ยนผู่และจิ้งอ๋องคงจะถึงคราวจบสิ้นแล้ว ความรู้สึกของนางจึงกลับมาตามเดิม ตอนนั้นเห็นอวินเนี่ยนผู่หน้าซีดเซียว ก็เกิดอยากจะ ‘ปกป้อง’ เหมือนแต่ก่อนอีกครั้ง

“ร่างกายของเจ้าเพิ่งจะดีขึ้น เหตุใดถึงออกมาเดินเล่นเล่า” กวนชือเก็บความประหลาดใจกลับไป ถ้ามัวด้วยความห่วงใย

อวินเนี่ยนผู่ยิ้มบาง “นอนไปนานถึงเพียงนี้ เมื่อตื่นขึ้นมาทั้งที่อย่างไรก็ต้องมาคำนับฮูหยินใหญ่ และได้ยินว่าพี่หญิงใหญ่กลับมาแล้ว ข้าก็เลยมาเจ้าค่ะ”

พูดถึงตรงนี้ก็หันไปหาอวินจื่อผิง กล่าวว่า “ช่วงที่ข้าสลบไป ยัง

“ไม่ทันกล่าวยินดีกับท่านเลย ยินดีกับงานสมรสของพี่สาวด้วยนะเจ้าคะ”
เอ่ยจบก็ส่งสายตาให้ซึ่งอิง

อิงอิงจึงนำถุงเงินถุงหนึ่งเดินไปหาอวันจือผิง ขณะเดียวกันอวัน-
เนียนผู้ก็เอ่ยอีกครั้งว่า “ยามที่พี่สาวแต่งงาน ข้าเองไม่ได้ให้ของกำนัลอะไร
ถุงเงินใบนี้ข้าเย็บเอง กำไลโมรา¹ ข้างในข้าก็เป็นคนร้อยเองเช่นกัน ข้าขอ
มอบให้ท่านเพื่อแทนน้ำใจเจ้าคะ”

อวันจือผิงรับมาถือไว้ ก้มหน้าดูอย่างละเอียด การเย็บปักบน
ถุงเงินช่างประณีตงดงาม ฝีเข็มละเอียดยิ่งนัก กำไลโมราที่ร้อยอยู่ในถุงเงิน
ก็กลมเรียบทุกลูก สีสันสวยงาม ของขวัญชิ้นนี้แม้ไม่ได้มีราคาแพงอะไร
แต่ก็รู้ว่ามีเจตนาตั้งใจไม่น้อย

เมื่อรวมกับที่เห็นว่าตอนนี้อวันเนียนผู้ใช้ชีวิตได้ไม่ค่อยราบรื่นนัก
ความโกรธที่อยู่ในใจเล็กน้อยนั้นก็อันตรธานไป และนึกย้อนถึงเมื่อก่อน
ที่ได้ปกป้องอวันเนียนผู้

“น้องสาวรองมีน้ำใจแล้ว ถุงเงินและกำไลล้วนดียิ่งนัก” อวันจือผิง
พูดจบก็ส่งของไปให้หูลีเซียนที่อยู่ด้านข้าง ให้นางเก็บไว้

อวันเนียนผู้ยิ้มบาง มองกวาดซื้อพลางถามว่า “ข้าสลับไปสองสาม
เดือน ส่วนพี่หญิงใหญ่ก็ออกเรือนแล้ว ไม่รู้ว่าในจวนมีการเปลี่ยนบ่าวรับใช้
หรือเจ้าคะ”

“เหตุใดถึงพูดเช่นนั้น” กวนซือคาดไม่ถึงอยู่บ้าง

อวันเนียนผู้ลูบมือตนเล็กน้อย “ก็ไม่ได้มีอะไรมากหรอกเจ้าคะ แค่
รู้สึกว่าคุณดูแลครัวเหมือนจะเปลี่ยนคนไปแล้ว เพราะคนใหม่เหมือนไม่ค่อยรู้

¹โมรา หรืออาเกต เป็นอัญมณีที่มีหลายสี ที่นิยมคือสีฟ้าอมเทาหลายขาว หรือสีฟ้า
ในเนื้อหิน ใช้สำหรับตกแต่งทำเป็นเครื่องประดับ เชื่อกันว่าหินนี้เป็นเหมือนเครื่องรางของขลัง
ตั้งแต่โบราณ ชาวอียิปต์ถือว่าช่วยป้องกันภัยอันตรายให้เจ้าของ และส่งเสริมให้ทรัพย์สิน
เพิ่มพูนมั่งคั่ง

กฎระเบียบจวนตระกูลอื่นของพวกเรา ปกติสำหรับที่ส่งมาต้องเป็น เนื้อสามชามผักสองชาม และใช้ชามเคลือบสีเขียวเรียบ แต่ยามนี้กลับเป็น เนื้อหนึ่งชามผักสองชาม ช่างใช้ชามเคลือบสีขาวเจ้าคะ”

หลังจากได้ยิน สีหน้าของกวนซื่อและอวินจื่อผิงเปลี่ยนไปทันที ไม่พูดถึงเรื่องสำหรับอาหารขาดหายไป เพียงแค่ถ้วยชามที่ไว้ใส่อาหาร ก็แตกต่างกันแล้ว ชามเคลือบสีเขียวมีไว้สำหรับเหล่าเจ้านาย ขนาดของ ชามค่อนข้างใหญ่ จูอาหารได้เพียงพอ แต่ชามเคลือบสีขาวส่วนใหญ่เป็น ชามเล็ก และเป็นชามสำหรับบ่าวรับใช้ ไม่มีทางที่จะพบเห็นชามชนิดนี้ บนโต๊ะอาหารของเจ้านาย

อวินเนี่ยนผู้แสวงหาเป็นไม่รู้เรื่องราวของจวนตระกูลอื่นในยามนี้ แล้วกล่าวต่อว่า “วันนี้ยังมีถ้วยเขียวต้มแซ่เย็นที่ล้นเน่าเสียแล้วส่งมา คิดว่าคงจะเป็นถ้วยเขียวต้มของเมื่อวานที่ยังไม่ได้ทิ้ง วันนี้เลยอาจหิบบิด” อวินเนี่ยนผู้ไม่ได้กล่าวว่าผู้อื่นตั้งใจ เพียงแต่โยนความผิดไปที่วิธีจัดการ อาหารเหลือ

คราวนี้อวินจื่อผิงก็ทนไม่ได้เช่นกัน “เกิดอะไรขึ้นกับคนดูแลครัว ถึงกล้าทำงานขอไปที่เช่นนี้! ท่านแม่...ท่านเปลี่ยนคนดูแลแล้วหรือเจ้าคะ”

กวนซื่อก็ไม่คิดว่าบ่าวรับใช้จะใจกล้าเพียงนี้ ไม่ใช่ช่างไม่รู้ไม่เห็นว่ เหล่าบ่าวรับใช้เพิกเฉย เนื่องด้วยท่าทีของอวินซางหยวนที่มีต่ออวินเนี่ยนผู้ แต่ที่นับว่าเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ นางก็คร้านจะไปจัดการ แต่จากคำพูด ของอวินเนี่ยนผู้เช่นนี้ก็ออกจะเกินไปหน่อย เอาไปพูดที่ใดก็ขายหน้าไปถึง ที่นั้น

คนดูแลครัวนับว่าเป็นญาติห่างๆกับนาง อายุยี่สิบปีกว่า ยังถือว่า อายุไม่มาก เข้าจวนมาหลายปีแล้ว อย่างไรก็ตามเป็นคนของตน กวนซื่อยัง รู้สึกเสียดายหากต้องกำจัดการ แต่อวินจื่อผิงไม่เคยสนใจเรื่องของบ่าวรับใช้ ในจวนตระกูลอื่นมาก่อน แน่หน่อนว่าย่อมไม่รู้จุดนี้ เพียงพูดกับกวนซื่อว่า

“บ่าวไพร่ชั่วร้ายที่รังแกเจ้านายเช่นนี้ สมควรไล่ออกไป!”

บุตรสาวแท้ๆ ของตนพูดเช่นนี้แล้ว กวนชื่อก็ก็นั่งรอรับแทนคนดูแลผู้นั้นอีก เพียงแต่ขมวดคิ้ว พูดอย่างจวนปัญญาว่า “คนดูแลที่ไม่เคารพเจ้านายเช่นนี้ แน่หนอว่าเอาไว้มไม่ได้” จากนั้นพูดกับสาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ สองสามประโยค และให้คนไปหาคนดูแลคนนั้น บอกให้อีกฝ่ายเก็บสัมภาระ ออกจากจวนตระกูลอวินไปทันที

ตั้งแต่กวนชื่อกับมีคำสั่ง จนกระทั่งมีคนมาแจ้งว่าคนผู้นั้นได้ออกจากจวนแล้ว อวินเนียนผู้ไม่ได้พูดอะไรอีกเลย

อวินจื่อผิงฟังพอใจกับการจัดการที่รวดเร็วเช่นนี้ไม่น้อย จึงให้รางวัลคนแจ้งเรื่อง แล้วหันไปพูดกับอวินเนียนผู้ว่า “ยามนี้ในจวนตระกูลอวินก็เหลือคุณหนูแค่เจ้าคนเดียว ถ้าบ่าวรับใช้กล้าไม่ตั้งใจ เจ้าฟ้องท่านแม่ได้เลย”

อวินเนียนผู้ส่ายหน้าอย่างระมัดระวัง พูดเพียงว่า “ข้าไม่ได้อยากฟ้อง เพียงแต่...”

“ข้ายังไม่รู้จักเจ้าอีกหรือ แต่ไหนแต่ไรก็ใจอ่อนยอมคน” อวินจื่อผิงกลอกตาคาราหนึ่ง “ข้าไม่ได้หมายถึงครั้งนี้ ข้าหมายถึงวันหลัง”

กวนชื่อกับอวินจื่อผิงพูดถึงเพียงนี้แล้ว ตนจึงรีบเอ่ย “ผิงเออร์พูดถูก มีเรื่องอะไรเจ้าก็มาหาข้าได้” ถ้าเป็นเมื่อก่อน กวนชื่อก็คงไม่ตอบตกลงง่ายดายเช่นนี้ แต่หลังจากงานสมรสของอวินจื่อผิงกับเจิงอ๋อง นางก็รู้สึกว่ามันไม่ค่อยมีความมั่นใจเรื่องจัดการอวินเนียนผู้เหมือนแต่ก่อน

อวินจื่อผิงไม่ได้รั้งอยู่ในจวนนาน เมื่อนางจากไป เหล่าบ่าวไพร่ทั้งตระกูลอวินต่างรู้ว่าสาเหตุที่คนดูแลครัวเก็บข้าวของหอบผ้าผืนและสัมภาระออกไปเนื่องจากล่วงเกินคุณหนูรองเข้า

แต่เรื่องนี้ซุบซิบกันได้ไม่นาน ก็เกิดเรื่องซุบซิบใหม่ขึ้น กล่าวว่า สุหยินจวนรองเกิดเรื่องชู้สาวขึ้นที่จวนของนาง

ณ จวนรองตระกูลอ๊วน หลัวซือเซวี่งถ้วซาไปหนึ่งลงพื้นจน
แตกกระจายไปทั่วทันที เสียงถ้วซากระทบพื้นสร้างความตกใจให้แก่คน
ตรงนั้นจนสะดุ้งโหยง

หลินซีหมิ่นยืนอยู่กลางห้อง ถึงแม้จะกำลังเผชิญหน้ากับหลัวซือ
ที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว แต่นางกลับมีสีหน้าเรียบเฉย
เยือกเย็น ร่างกายไม่ได้ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่นิดเดียว นางอุ้มท้องโต
เจ็ดเดือน มือข้างหนึ่งลูบไปมาอยู่บนหน้าท้อง เอ่ยว่า “ท่านแม่โมโห
ข้าเข้าใจได้และจะไม่เก็บไปคิดมาก เพียงแต่เสียงที่โยนของดังเกินไป
จะทำให้ลูกในท้องขาดใจได้นะเจ้าคะ”

ราวกับเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่นางพูดนั้นไม่ผิด ท้องของหลินซีหมิ่นขยับ
ไปมาสองสามครั้ง หลินซีหมิ่นกล่าวอีกว่า “ท่านดูสิ เขาตื่นแรงขนาดไหน”

ได้ยินหลินซีหมิ่นพูดเช่นนั้น หลัวซือยั้งโมโห นางจึงไปที่หลินซีหมิ่น
“เจ้ากำลังโทษข้าว่าไม่สมควรถามไถ่เจ้ารี”

“ข้าจะกล้ากล่าวโทษท่านแม่ได้อย่างไรกัน เพียงแต่ข้าเป็นแม่คน
และรักลูกของตนก็เท่านั้นเอง” หลินซีหมิ่นไม่รีบร้อน ไม่ได้รำคาญ มือ
ข้างหนึ่งของนางพุงหลังไว้ มืออีกข้างยกขึ้นเล็กน้อย ข้างกายก็มีสาวใช้
เข้ามาประคอง หลินซีหมิ่นเดินไปที่เก้าอี้ซึ่งอยู่ด้านข้างแล้วนั่งลง จากนั้น

ส่งสายตาให้สาวใช้รินชาให้

หลังจากนางแต่งงานกับอวินเพยหยาง นางวางแผนให้จื่ออินดูแลทุกสิ่งทุกอย่างของเรือนนางและอวินเพยหยาง ยามเดินในจวน รอบกายล้วนเป็นสาวใช้ที่เคยรับใช้อยู่ข้างกายของเธอ หลังนางแต่งงานเข้าจวนรองตามกฎระเบียบแล้ว มีสะใภ้ใหม่เข้าจวน แม่สามีก็สามารถเสวยสุข และควรปล่อยอำนาจการดูแลเรือนให้แก่ลูกสะใภ้

แต่ตอนนี้ผ่านไปหลายเดือน หลี่ลี่ชวี่ก็กลับยังไม่เคยพูดถึง เมื่อแม่สามีไม่พูด หลินซีหมิ่นเองก็ไม่อาจพูด กอปรกับนางกำลังตั้งครรภ์ ไม่ได้มีเรี่ยวแรงมากมายขนาดนั้น สู้ให้คนอื่นดูแลแทนดีกว่า

ฉะนั้นหลินซีหมิ่นจึงได้แต่ควบคุมอวินเพยหยางและบ่าวรับใช้ภายในเรือนของตน ด้วยหากทำเช่นนี้รอบกายนางจะมีเงาเงาบังราวกับถึงเหล็ก ที่แม้แต่หลี่ลี่ชวี่ก็ไม่สามารถจับผิดนางได้ง่ายๆ

เดิมหลี่ลี่ชวี่อยากตั้งกฎ จึงให้หลินซีหมิ่นไปยอบกายค่านับนางทุกวัน ตามปรณินบัตติทั้งเช้าทั้งเย็น รับประทานช่วงรับประทานอาหาร หลินซีหมิ่นก็ไม่ได้บิปากบ่น ไปถึงก่อนเวลาที่กำหนดทุกวัน ทำให้หลี่ลี่ชวี่สบายใจมากขึ้น ท่าทางก็สมเป็นแม่สามีมากยิ่งขึ้น

แต่ไม่คิดว่าจะมาได้แค่แปดวันหลินซีหมิ่นกลับเป็นลมที่เรือนนาง! เมื่อหมอมาจับชีพจร บอกเพียงว่าเหนื่อยล้าเกินไป

อวินเพยหยางทะนุถนอมหลินซีหมิ่นเป็นอย่างดี เป็นไปไม่ได้ที่จะให้นางลงมือทำอะไรเองในเรือน ได้ยินหมอพูดเช่นนั้นก็ตกใจ จะเหนื่อยเกินไปได้อย่างไร

ยามนั้นมีสาวใช้ออกมาพอดิ บอกว่าจริง ๆ แล้ววันแรกที่หลินซีหมิ่นไปยอบกายค่านับกับหลี่ลี่ชวี่ก็ไม่ค่อยสบายแล้ว แต่เพื่อปฏิบัติตามหลักความกตัญญูจึงยังคงไปทุกวัน แน่่อนว่าร่างกายย่อมรับไม่ไหว

อวินเพยหยางกับนายท่านรองอวินได้ยินถึงกับมีสีหน้าบอกบุญไม่รับ

ทันที พวกเขาสองคนเป็นบุรุษ ปกติไม่ค่อยสนใจเรื่องเรือนหลังเท่าไร อยู่แล้ว อีกอย่าง...พวกเขาต้องไปราชสำนักตั้งแต่เช้า จะรู้เรื่องพวกนี้ชัดเจนได้อย่างไร เมื่อนึกถึงว่าหลินซีหมิ่นตั้งครรรค์ หลี่วี่ซื่อยังเข้มงวดถึงเพียงนี้ ทั้งสองคนล้วนรู้สึกว่เกินไปจริง ๆ

อวินเพยหยางทั้งรักทั้งเอ็นดูภรรยาของตนกับลูกในท้อง แต่หลี่วี่ซื่อเป็นมารดา หน้ามือและหลังมือล้วนเป็นเนื้อ¹ เขาไม่กล้าโทษอีกฝ่ายตรง ๆ เพียงแต่พูดด้วยความไม่ค่อยพอใจว่า “ถ้าบ่าวรับใช้ข้างกายท่านแม่ไม่พอ ลูกจะให้คนไปจ้างสาวใช้มาเพิ่มให้ท่าน ยามนี้หมิ่นเอ๋อร์ตั้งครรรค์อยู่ ร่างกายอ่อนแอ ถ้าเกิดเหตุไม่คาดคิดจะไม่เป็นการดี”

หลี่วี่ซื่อได้ยินก็โมโห แต่นางยังไม่ทันได้เอ่ย ก็ได้ยินสามีกล่าวพร้อมสีหน้าเคร่งขรึม “วุ่นวายจริง ๆ!”

แม้แต่สามียังโทษตน หลี่วี่ซื่อทั้งน้อยเนื้อต่ำใจทั้งโมโห “นี่เรียกว่าสร้างความวุ่นวายเสียทีใด นายท่านลืมนไปแล้วหรือเจ้าคะ เมื่อตอนที่ข้าเพิ่งแต่งงานกับท่าน ก็มีกฎเหล่านีกับท่านแม่สามี! ข้าก็แค่เรียกนางมา กินอาหารเข้าเป็นเพื่อนข้า ตอนบ่ายกินขนมว่างเล็กน้อย ทำไมถึงเรียกว่าไปรังแกนางได้”

หลี่วี่ซื่อไม่ได้โง่ รู้ว่าต้องกล่าวอย่างไรให้ตนดูดี

“ตอนนั้นเจ้าตั้งครรรค์หรือไม่เล่า” นายท่านรองพูดตอกหน้าตรง ๆ “ลูกที่หมิ่นเอ๋อร์ตั้งครรรค์อยู่เป็นหลานคนแรกของสกุลพวกเรา หมอบอกแล้ว เป็นไปได้สูงที่จะเป็นหลานชาย ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็เป็นลูกที่เกิดจากภรรยาเอกของหยางเกอร์ เป็นหลานที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลอวินเรา! ทำไมเจ้าไม่ใส่ใจเสียบ้าง เกิดเรื่องเช่นนี้แล้วเจ้ายัง

¹ หมายถึง ตัดตรงไหนก็เจ็บเหมือนกัน ใช้เปรียบเปรยถึงความลำบากใจเมื่อต้องเลือกคนใดคนหนึ่ง ทั้งที่ทั้งสองล้วนมีความสำคัญเหมือนกัน ส่วนใหญ่มักใช้เมื่อเกิดความขัดแย้งในบรรดาพี่น้อง ญาติมิตร และคนในครอบครัว

หาเหตุหาผลอีกที”

ไม่ทันรอให้หลี่วี่ซื่อพูด นายท่านรองก็กล่าวอีกว่า “ต่อไปจวนของพวกเรตัดกฎระเบียบนี้ทิ้ง ใครก็ห้ามใช้!”

เมื่อเป็นเช่นนี้ การบดขยี้หลินซีหมิ่นจึงชนะโดยไม่ต้องลงแรง ส่วนคนในจวนรองล้วนรู้ว่าสูญหินน้อยท่านนี้เป็นที่โปรดปรานของคุณชายใหญ่ และนายท่านรองเพียงใด ฉะนั้นคนที่เดิมยังมีสายตาดูถูกอยู่บ้าง ก็เริ่มให้ความสำคัญกับหลินซีหมิ่นมากขึ้น

เดิมหลี่วี่ซื่อลั่นอัดอันเรื่องนี้อยู่แล้ว วันนี้เห็นหลินซีหมิ่นยกเรื่องลูกขึ้นมาพูดอีก เพลิงโทสะพล้นลุกฟุ้ง!

“อย่าเอาเรื่องลูกมาอ้าง! ข้าก็เคยตั้งครมมาก่อนเหมือนกัน” หลี่วี่ซื่อมีสีหน้าดุถูก “ถ้าเจ้ารักลูกจริง ยามนั้นก็สมควรได้เสียกันก่อนแต่ง!”

หลี่วี่ซื่อพูดเช่นนี้ต่อหน้าบ่าวไพร่ หลินซีหมิ่นเริ่มหน้าเสีย เมื่อเห็นอีกฝ่ายถูกตนแทงใจดำ หลี่วี่ซื่อก็สบายใจขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่ได้ลืมว่าวันนี้มาหาหลินซีหมิ่นเรื่องอะไร

“เรื่องของเยซิง เจ้าตั้งใจใช่หรือไม่” นางตามพลางมองหลินซีหมิ่นสีหน้าเผยความโกรธ “ข้าถึงว่าตอนนั้นเหตุใดหยางเกอร์ถึงเลือกคนป่วยที่แท้เจ้าเป็นคนยุยงนี่เอง! ต่อมาเยซิงป่วยหนักยกเลิกการแต่งงาน เจ้าก็เป็นคนทำให้หรือไม่”

ตั้งแต่วันที่ไต้ยिनอวั้นเพยหยางสนทนากับคนรอบข้างโดยไม่ตั้งใจ ก็ได้รู้ว่าหลินซีหมิ่นเป็นคนเลือกเยซิง หลี่วี่ซื่อโมโหจนทนไม่ไหว รีบส่งคนไปสืบฟังจวนตระกูลเย่ ได้ข่าวว่าก่อนเยซิงป่วยหนักเคยพบกับหลินซีหมิ่นและอวั้นเพยหยาง อีกทั้งหลินซีหมิ่นยังไปที่จวนตระกูลเย่เพื่อพูดคุยกับเยซิง หลี่วี่ซื่อก็จึงแน่ใจมากยิ่งขึ้นว่าต้องมีเรื่องผิดปกติ

มิฉะนั้นเหตุการณ์ทั้งหมดจะพอเหมาะพอเจาะถึงเพียงนี้ได้อย่างไร หลังคิดอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว หลี่วี่ซื่อคิดว่าหลินซีหมิ่นมีลูกไม่มาก

เกินไปและไม่ใช้คนใดกระไรนัก

แม้นางจะไม่ได้พอใจเยี่ยงมาก แต่นอกจากร่างกายไม่แข็งแรง
อย่างอื่นล้วนดี เทียบกับหลินซีหมิ่นแล้ว นางรู้สึกว่าจะดีกว่าหลาย
หมื่นเท่า!

สีหน้าของหลินซีหมิ่นเปลี่ยนไป สายตาเคร่งขรึมขึ้น “เหตุใด
ท่านแม่ถึงพูดเช่นนี้ ข้าจะตั้งใจทำร้ายนางได้อย่างไร ท่านแม่อย่าใส่ร้ายข้า
เพียงเพราะไม่ชอบข้าเลยดีกว่าเจ้าคะ”

“ใส่ร้ายเจ้า?” หลีวซือกล่าวพลางหัวเราะแผ่วเบา “เจ้าคิดว่าเรื่องราว
แบบนี้ไม่มีใครสืบสาวได้หรือ อีกอย่างเจ้าเองยังกล้าเกี่ยวหางเกอร์ตอนที่
เขากำลังเตรียมตัวสอบ ทั้งยังตั้งครมร์ขึ้นมา เห็นได้ชัดว่ามีความคิด
สกปรก! เจ้าวางแผนทุกอย่างไว้หมดแล้ว เหลือเชื่อจริงๆ”

ตอนที่หลินซีหมิ่นตรวจเจอว่าตั้งครมร์ หลีวซือยังไม่ได้คิดอะไรมาก
เพียงแต่โมโหที่วันเพ็ญหยางจะแต่งสตรีที่นางไม่ชอบเป็นภรรยาเอก
แต่ช่วงนั้นนางนึกย้อนกลับไป ยามนั้นหลินซีหมิ่นตั้งครมร์ได้สองเดือน
คำนวณตามเวลาแล้ว ต้องท้อก่อนสอบขุนซือไม่ผิดแน่! ส่วนหลินซีหมิ่น
ซึ่งทนเก็บขานี้ไว้กับตัวมาโดยตลอด เกรงว่าคงทำเพื่อตำแหน่งภรรยาเอก
เป็นแน่แท้ จิตใจช่างน่าขยะแขยงยิ่งนัก

หลินซีหมิ่นได้ยินหลีวซือพูดเช่นนั้นก็กลับสบายใจลงได้ หัวเราะ
เสียงเบาพลางกล่าวว่า “ชายหญิงชอบพอกัน เดิมก็เป็นเรื่องปกติของ
คนรักกัน เหตุใดท่านแม่ต้องใส่ใจเรื่องเหล่านี้ด้วยเจ้าคะ วันๆหนึ่งคิด
เรื่องนั้นเรื่องนี้ ไม่สู้ใช้ชีวิตในแต่ละวันให้สุขสบายดีกว่า ไม่ว่าอย่างไร...
ตอนนี้ข้าก็เป็นภรรยาเอกของพี่ชาย และเป็นลูกสะใภ้ของจวนรองแล้ว
ถึงท่านแม่จะไม่อยากยอมรับ แต่ก็ต้องยอมรับอยู่ดีนะเจ้าคะ”

หลีวซือโมโหจนพุงมาตรงหน้าหลินซีหมิ่น อยากจะเข้าไปใกล้เพื่อ
สั่งสอนลูกสะใภ้ที่ไม่ไว้หน้านาง!

แต่คิดไม่ถึงว่า เค้าของหลี่วี่ซื่อข้างหนึ่งจะเหยียบเศษถ้วยชา
เสียหลักล้มล้มจนตัวคะมำไปข้างหน้าต่างนี่! หลินซีหมิ่นตกใจจนพลอย
ลุกขึ้นแล้วเดินไปด้านข้างสองก้าว กลับไม่ได้ยืนให้มั่นคง กันกระแทก
ลงไป...

ตั้งแต่วอนซื้อไล่คนดูแลกร้อออกไป ของใช้ต่างๆในห้องของ
อวินเนียนผู้ล้นกลับมาเป็นเหมือนเดิม ทั้งชิงอิงและฮวามิงต่างเห็นว่า
แผนนี้ได้ผลถึงวางใจได้ แต่ไม่นานก็มีสหายในจวนของฮวามิงมาบอกว่า
จวนรองเกิดเรื่องแล้ว!

ฮวามิงได้ยินเรื่องที่สหายซุบซิบก็เก็บเอามาคิด ในที่สุดก็เข้าใจ
เรื่องราวทั้งหมด คิดไปคิดมาก็รีบเข้าห้องไปบอกอวินเนียนผู้

“เจ้าจะบอกว่าน้องหมื่นถูกท่านอาสะไกร้องปลักล้มลงกับพื้น ยามนี้
กำลังจะคลอดรี!” อวินเนียนผู้ตกใจมาก การคลอดลูกไม่ใช่เรื่องเล็ก
อีกทั้งนี้ยังไม่ถึงกำหนดคลอดของหลินซีหมื่น “แต่น้องสาวตั้งท้องแค่
เจ็ดเดือนกว่า ยังไม่ถึงเวลาคลอดเลยนี่!”

ฮวามิงก็โมโหเดือดดาลเช่นกัน “ก็ใช้นะสิเจ้าคะ! แม้ฮูหยิน
จวนรองจะไม่ได้ขึ้นขอบคุณหนูหลิน แต่ก็สมควรลงไม้ลงมือปลักนาง
เช่นนี้”

ชิงอิงนุ้ยไปไม่ให้ฮวามิงพูดโดยไร้หลักฐาน จากนั้นเอ่ยกับ
อวินเนียนผู้ว่า “ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าสถานการณ์จริงๆเป็นอย่างไร พวกเรา
คอยสังเกตการณ์เฝ้าๆ กันดีกว่าเจ้าคะ”

ประโยคนี้ฮวามิงก็เห็นด้วยเช่นกัน พยักหน้าเอ่ยว่า “ใช่...อย่างไร

ก็โยงมาไม่ถึงตัวพวกเรา บ่าวไฉนว่า...สูญอินใหญ่มุ่งไปที่จวนรองแล้ว”

อวันเนี่ยนผู้คิดไปคิดมา รู้สึกกลานจนทำอะไรไม่ถูก เกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถทำเป็นไม่รู้อะไรได้เลย หลังกระลับกระสา่ยชั่วครู่ นางก็ตัดสินใจไปเยี่ยมหลินซีหมิ่น

อวันเนี่ยนผู้รีบร้อนมาถึงที่จวนรอง เจ้านายทั้งหลายล้วนรวมตัวกันอยู่ที่โถงหลักของจวน ยามนี้หลินซีหมิ่นกำลังทำคลอด เมื่อกวนชื้อเหินอวันเนี่ยนผู้ตกใจเล็กน้อย รีบถามว่า “เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

นางยอบกายให้ผู้อาวุโสสองสามท่าน จากนั้นตอบว่า “ไฉนว่าน้องหมิ่นกำลังคลอด ข้าเป็นห่วงนาง ก็เลยอยากมาเยี่ยมเพื่อความสบายใจเจ้าค่ะ” นางเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่องหลัวชื้อกับหลินซีหมิ่น

“ในเมื่อมาแล้วก็นั่งรอเถิด” กวนชื้อพยักหน้า ก่อนบอกให้อวันเนี่ยนผู้นั่งบนเก้าอี้ข้างๆ

ขณะอวันเนี่ยนผู้นั่งลง ก็ได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของหลินซีหมิ่นดังมาจากห้องคลอดที่อยู่ด้านข้าง ยามนี้เหล่าสตรีที่อยู่ตรงนั้นล้วนหน้าซีดเขียว อวันเนี่ยนผู้เหลือบมอง เห็นอวันเพยหยางผุดลุกผุดนั่งอยู่ตลอด แววดาเต็มไปด้วยความร้อนใจ ริมฝีปากเม้มแน่น

อวันช่างผ่านก็มีท่าทีเคร่งเครียดสีหน้าเย็นชา ส่วนหลัวชื้อที่นั่งอยู่ข้างเขา สีหน้าแย่กว่าทุกคน ใบหน้าของนางดูซีบซีจอนยิ่งนัก มีทั้งความโมโหทั้งสงสาร แทรกด้วยความตื่นตระหนกผสมปนเปกันไป กระทั่งเหมือนยังมีความกลัวแฝงอยู่ด้วยเช่นกัน

อวันเนี่ยนผู้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับนางบ้าง แต่ดูจากสถานการณ์นี้แล้ว คงจะไม่ใช่ว่าเรื่องดีเท่าไร

เสียงร้องของหลินซีหมิ่นดังขึ้นอีกครั้ง อวันเพยหยางทนไม่ไหวอีกต่อไป

อวันเพยหยางหันมองมารดา อารมณ์ในแววดาไม่มั่นคง เขาเพียง

พูดหนึ่งๆ ประโยคหนึ่ง “ท่านแม่...หมิ่นเออร์เป็นภรรยาของข้า ลูกในท้องของนางเป็นลูกคนแรกของข้า และเป็นหลานแท้ๆของท่าน”

พูดประโยคนีจบ อวินเพยหยางก็ออกจากห้องโถงโดยไม่หันมามองอีก เดินไปยังห้องคลอดของหลินซีหมิ่น สักพักก็ได้ยินเสียงของสาวใช้พยายามร้องเขาตามมา จากนั้นได้ยินอวินเพยหยางตะโกนอยู่นอกประตู

“หมิ่นเออร์ เจ้าต้องอดทนไว้! เพื่อข้า! เพื่อลูก! เจ้าต้องปลอดภัย!”

น้ำเสียงของอวินเพยหยางแสดงถึงความรักอันลึกซึ้ง อวินเนียนผู้รับรู้ถึงความกังวลและความเศร้าสลดของเขา เป็นครั้งแรกที่นางเห็นเขาเป็นเช่นนั้น ใจหนึ่งก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย

อวินเพยหยางเป็นความภูมิใจของตระกูลอวินตั้งแต่เด็ก ผู้อาวุโสต่างฝากความหวังไว้ที่เขา ให้ความอบอุ่นแก่เขาอย่างท่วมท้น นางเคยอิจฉาอวินเพยหยางที่มักจะได้รับความรักความห่วงใยจากทุกคน รู้สึกว่าเขามีความสุขมากกว่าตนมากจริง ๆ

แต่วันนี้นางกลับทอตอนใจ ช่วงเวลานั้น นางรู้สึกว่ามีแม่สมรสกับจิ้งอ่องก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่รับไม่ได้ถึงเพียงนั้น ไม่รู้เป็นเพราะการใช้ชีวิตในสองสามเดือนมานี้ฝึกฝนให้นางแกร่งขึ้น หรือเป็นเพราะเรื่องของหลินซีหมิ่นสร้างความกระทบกระเทือนแก่จิตใจนาง การสมรสกับจิ้งอ่องจะทำให้นางได้เป็นนายหญิงของจวน ไม่มีแม่สามีที่คิดจะกดขี่ตนให้ต้องทนอยู่ด้วยกันทุกวัน และไม่มีสามีที่ต้องคอยงอนง้อ นางสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่

ขณะที่กำลังคิด จู่ๆ อวินช่างหยวนที่นั่งอยู่ด้านข้างกวนชือก็เอ่ยว่า “ในห้องของหมิ่นเจียร์เป็นหลานคนโตของตระกูลอวินเรา ห้ามเป็นอะไรเด็ดขาด” ประโยคนี้น่าวกกับก้อนหินหนักหนึ่งพันซั่งกดยุบนตัวหลิ่วข้อความหมายในคำพูดของเขาชัดเจนยิ่งนัก ถ้าหลานคนโตคนนี้เป็นอะไร

ขึ้นมา หลีวซือก็อย่าคิดจะใช้ชีวิตดี ๆ อีกเลย

และสิ่งที่ทำให้หลีวซือใจห่อเหี่ยวมากที่สุดคือ สามียของตนกลับ
ไม่ช่วยพูดให้แม้แต่คำเดียว

“คำพูดนี้ของพี่ชายใหญ่หมายความว่าอย่างไร ข้าบอกแล้วว่าข้า
ไม่ได้ผลักดัน” ในเมื่อสามีไม่ช่วยพูด นางก็ต้องพูดให้ตนเอง “นางยืน
ไม่มั่นคงแล้วล้มไปเอง จะมาโทษข้าไม่ได้”

หลีวซือสีหน้าเยือกเย็น ไม่ลดราวาศอกแม้แต่น้อย

อวันช่วงหยวนไม่ได้พูดอะไรอีก กระทั่งไม่ชายตามองอีกฝ่ายแม้แต่
ครั้งเดียว ใคร ๆ ล้วนมองออกว่าเขาโมโหแล้ว

อวันเนี่ยนผู้ฟังพวกเขาพูดไปพูดมากลับฟังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร
ใจของนางก็แขวนเติ่งอยู่เช่นกัน หูตั้งใจฟังแต่เสียงในห้องคลอต ผ่านไป
แล้วสองชั่วยามจนล่วงถึงกลางดึก ในที่สุดก็ได้ยินเสียงทารกแผดจ้า
จากนั้นหมอดำแยกมาแจ้งข่าวมงคล บอกว่าหลินซีหมิ่นคลอดทารกชาย
ปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูก!

คราวนี้ทุกคนในห้องโถงถึงได้สบายใจ

อวันเนี่ยนผู้แอบถอนหายใจยาว ๆ อย่างโล่งอก ผ้าเช็ดหน้าที่กำลัง
บิดอยู่ถึงได้คลายลง ในเมื่อแม่ลูกไม่ได้เป็นอะไร นั่นถือเป็นเรื่องดีที่สุดใน
แล้ว

อวันเนี่ยนผู้มองหลีวซือครั้งหนึ่ง ใบหน้าอันซีดเซียวในที่สุดก็ขับ
สีเลือดขึ้นมาบ้าง

เมื่อกลับมาถึงห้องของตน อวันเนี่ยนผู้ถึงได้ถอนหายใจยาวลึกที่

“คุณหนู เหตุใดอยู่ดี ๆ ถึงถอนหายใจเล่าเจ้าคะ” ซิงอิงยกน้ำร้อน
มาให้อวันเนี่ยนผู้ล้างมือ

อวันเนี่ยนผู้พูดว่า “ข้าก็แค่ทอดถอนใจ คนที่รักกันทลายสุดได้
ครองเรือน แต่ปัญหาที่ต้องเผชิญหลังแต่งงานยังคงมีอีกมาก”

“นั่นแน่นอนอยู่แล้ว” ซึ่งอิงยืมบาง “คนเราห้ามโลภมากเกินไป
ร้องขอจนได้สิ่งที่ตนอยากได้มากที่สุดก็พอแล้วเจ้าคะ”

อวินเนียนผู้เพียงพยักหน้าและไม่ได้พูดอะไรอีก

ก็จริง...ขอแค่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการมากที่สุดก็พอ แล้วนางยังมี
อะไรที่ต้องการอีกเล่า

ทดลองอ่าน

หลังหลินซีหมิ่นคลอดได้สามวัน จวนรองก็เกิดความวุ่นวายขึ้นอีกครั้ง ครั่งนี้ไม่ใช่หลินซีหมิ่นมีปากเสียงกับหลี่วี่ซื่อ แต่เป็นวันเพยหยางที่เสนอต่อบิดามารดาว่าจะออกไปสร้างจวนใช้ชีวิตเอง ขาวนี่สร้างความสะเทือนใจแก่วันเนี่ยนผู้อีกครั้ง

จริงๆ แล้วที่ผ่านมา หากบุตรชายผ่านพิธีสวมกวน¹ แล้ว และมีกิจการของตนหรือมีตำแหน่งข้าราชการ สามารถย้ายออกจากจวนของบิดามารดาไปตั้งจวนเองได้ เพียงแต่ภายหลังมีฮ่องเต้องค์หนึ่งของแคว้นจั้นที่ให้ความสำคัญกับความกตัญญูมาก จึงชักชวนให้ลูกหลานอยู่กับบิดามารดาและผู้อาวุโส

ภายหลังจึงเกิดความเคยชิน ไม่แยกบ้านหากบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ แต่อย่างไรกฎหมายก็ไม่ได้บัญญัติ ฉะนั้นหากอยากออกไปตั้งจวนเองก็ไม่ใช่เรื่องผิดอันใด

วันเพยหยางให้เหตุผลตรงๆ ว่า เขาไม่อยากจะเห็นความขัดแย้งระหว่างมารดากับภรรยาของตนสะสมมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาไม่อยากจะร้ายจิตใจมารดา และไม่อยากจะทำให้คนรักลำบากใจเช่นกัน ฉะนั้นหลังได้คิด

¹ เด็กหนุ่มที่อายุสี่ปีจะเข้าพิธีสวมกวน เพื่อบ่งบอกให้รู้ว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว

พิจารณาแล้วจึงเสนอเรื่องนี้ออกมา ทุกคนต่างใช้ชีวิตในจวนของตน ล้วนเป็นนายหญิงของจวนตน พบปะกันเมื่อถึงเทศกาลต่างๆ คิดว่าคงทำให้สงบไร้ปัญหา

อวินเนียนผู้รู้เรื่องคลอดก่อนกำหนดของหลินซีหมิ่นครั้งนี้ อวินเพยหยางยังคงฝังใจอยู่ ส่วนหลินซีหมิ่นได้พูดคุยกับเขาหลังคลอดหรือไม่ นางก็ไม่ว่า

เพียงแต่ตอนนี้บุตรชายของหลินซีหมิ่นซุบซอมและอ่อนแอยิ่งนัก การหายใจก็ไม่ได้มีแรงเท่าทารกเพิ่งคลอดของครอบครัวอื่น เนื่องจากคลอดก่อนกำหนด หมอบอกว่าต้องคอยสังเกตตลอดเวลา มิฉะนั้นอาจมีความเป็นไปได้ว่าจะเสียชีวิตตั้งแต่ตอนยังเป็นทารก

อย่างไรก็เป็นลูกของตน จะไม่เจ็บใจได้อย่างไร อาจเป็นเพราะมองเห็นบุตรชายตนทุกวัน ใจของอวินเพยหยางยิ่งทนไม่ไหว

อวินเนียนผู้เข้าใจอวินเพยหยาง ถ้าเป็นตน เกรงว่าคงจะเป็นห่วงเช่นกัน

“ผลเป็นอย่างไร” อวินเนียนผู้ถามฮวามิง

ฮวามิงกลอกตาตอบหนึ่งก่อนจะกล่าวว่า “สุดท้ายนายท่านรองออกจาว่า ไม่ให้คุณชายใหญ่ย้ายออกไป แต่ให้หลี่ซือหมอบอำนาจดูแลจวนให้ฮูหยินน้อยแทน บอกว่ากายภาคหน้าให้ฮูหยินน้อยเป็นนายหญิง เมื่อครู่ได้ยินว่า หลี่ซือที่นอนอยู่บนเตียงโมโหร้องไห้หนัก ยามนี้เห็นว่าทำเสียงอื้ออึงว่าลงจากเตียงไม่ได้แล้ว แต่ก็ไร้ประโยชน์ นายท่านรองใจแข็ง บอกว่ารอให้ฮูหยินน้อยออกจากกรออยู่เดือน² แล้วค่อยยกอำนาจดูแลจวนให้เจ้าค่ะ”

² ความเชื่อของจีนที่เหล่าคุณแม่หลังคลอดต้องปฏิบัติตาม มีข้อห้ามหลายข้อ เช่น ห้ามสระผม ห้ามแช่น้ำเย็น ห้ามโดนลม ฯลฯ

ตลอดหลายปีสกลอวินไม่เคยมีเรื่องซุบซิบเช่นนี้ แต่ตอนนี้ทุกคนต่างรอดูความคืบหน้าอย่างสนุกสนาน

“ท่านอาสะไกรของหยิงโสไ้ด้กลับมาแต่ไหนแต่ไร จะรับเรื่องที่จะให้คนอื่นมาดูแลจนได้อย่างไร ต่อไปจะทำอะไรสักอย่างยังต้องรอให้ลูกสะไ้เห็นดีด้วย” อวินเนียนผู้นึกถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้วอยู่บ้าง นางรู้สึกว่าจะจนลงในภายภาคหน้าต้องมีเรื่องครึกครื้นไม่หยุดเป็นแน่ แต่ตอนนี้หลินซีหมิ่นยังอยู่เดือน รอดออกมาแล้วจะได้รับอำนาจการดูแลจนจากหลิ่วซือหรือไม่ยังกล่าวไม่ได้แน่ชัด

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการดูแลจนคือบัญชี การใช้จ่ายทุกอย่างต้องมีตัวเลขอยู่ในใจ และกฎเกณฑ์ของห้องคลังก็สำคัญมากเช่นกัน ถ้าสองอย่างนี้ไม่ได้อยู่ในมือ ที่ว่ากันว่าอำนาจดูแลจนก็เพียงแค่การดูแลเรื่องยิบย่อยพวกขนไก่เปลือกกระเทียมที่ไม่สลักสำคัญเท่านั้น

“ดีที่จวนหลักไม่มีเรื่องไร้สาระเช่นนี้นะเจ้าคะ” ซิงอิงทอดถอนใจประโยคหนึ่ง ถ้าจวนหลักก็วุ่นวายทุกสองสามวันเช่นนี้ อย่างนั้นก็ช่างน่าปวดหัวจริงๆ

ในขณะที่ทั้งสามคนกำลังจับกลุ่มซุบซิบนินทา หมิงเยว่ที่เป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ในเรื่องของกวนซือก็มาหาอย่างเร่งรีบ พุดกับอวินเนียนผู้ว่า “คุณหนูรอง ท่านต้องรีบเตรียมตัวแล้ว หวงก๊วยเพยส่งคนมาบอกว่าจะพาท่านเข้าวังหลวงเจ้าคะ!”

คำพูดเหล่านี้ล้วนทำให้ทั้งสามคนในห้องอึ้งอยู่กับที่ ตั้งสติคืนมาไม่ได้ในชั่วครู่

หมิงเยว่เห็นพวกนางเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งร้อนใจ “สุหยินให้บ่าวมาเร่งคุณหนูรอง ท่านอย่ามัวแต่ตกตะลึงอยู่เลย”

ยามนี้ฮวามิงถึงตั้งสติกลับมาได้ นางอ้าปากค้าง มองอวินเนียนผู้ด้วยร่างกายแข็งทื่อเล็กน้อย “คุณหนู...พี่หมิงเยว่ว่าจะไรนะ บ่าวไม่ได้

ฟังผิดใช้หรือไม่ หวงก๊วยเฟยจะรับท่านเข้าวังหลวงหรือเจ้าคะ”

ชิงอิงตอบสนองกลับเช่นกัน แต่นางไม่ได้พูดอะไร เพียงเดินมุ่งตรงไปที่หน้าต่างเสื้อผ้า นำเสื้อผ้าที่อวินเนียนผู้จำเป็นต้องเปลี่ยนออกมา

อวินเนียนผู้ต้องไปพักหนึ่งเพิ่งตั้งสติกลับมาได้ เอ่ยด้วยความตกใจไม่น้อย “เหตุใดจู่ๆ หวงก๊วยเฟยถึงอยากพบข้าเล่า” ต้องรู้ว่าก่อนหน้านี้พวกนางไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์ใดๆ กันมาก่อน

หมิงเยว่โคลงศีรษะ “ปาวก็ไม่ทราบเช่นกัน คนที่มารับคุณหนูรองล้วนเป็นคนในวังหลวง ยามนี้กำลังรออยู่ในห้องโถงใหญ่ที่เรือนของสุหยินเจ้าคะ”

อวินเนียนผู้ได้ยินดังนั้นก็รีบลุกขึ้น ให้ชิงอิงและฮวาหมิงปรนนิบัติตนเปลี่ยนชุดและทำผมใหม่ จัดการทุกอย่างให้เสร็จอย่างรวดเร็วที่สุด

จนกระทั่งนั่งอยู่บนรถม้าที่จะไปยังวังหลวง อวินเนียนผู้ก็ยังรู้สึกเหมือนเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจริง ตนที่เปรียบเสมือนตัวละครเล็ก ๆ เช่นนี้ เหตุใดตัวละครหลักอย่างหวงก๊วยเฟยถึงเรียกนางพบเล่า ยิ่งคิดยิ่งเหลือเชื่อ

“คุณหนู ท่านว่าเหตุใดหวงก๊วยเฟยถึงเรียกพบท่านหรือเจ้าคะ” ชิงอิงถามเสียงเบา

อวินเนียนผู้ส่ายหน้า แสดงให้เห็นว่าตนก็ไม่วู้เช่นกัน

แต่ผ่านไปไม่นาน อวินเนียนผู้พลันนึกขึ้นได้ หวงก๊วยเฟยเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของจิ้งอ่องหลังเฉิงเซวียน! หรือที่หวงก๊วยเฟยเรียกนางเข้าวังหลวงจะเป็นเพราะเรื่องของจิ้งอ่องกัน

นางโคลงศีรษะ หลังเฉิงเซวียนพลีชีพถวายแคว้นไปแล้ว ยังสามารถพูดคุยกะไรกับนางได้อีกเล่า

“คุณหนูรองอวิน ถึงวังหลวงแล้ว เชิญท่านลงมาได้ขอรับ” เสียงของขันทีดังมาจากด้านนอกรถม้า

ชิงอิงเปิดประตुरถ่ม้าให้อวินเนียนผู้ พยุงคุณหนูของตนเดินลงมา

อวันเนียนฟูเงยหน้ามองประตูใหญ่ของวังหลวงที่โอบอ้อมงดงามน่าเกรงขาม
ก่อนจะก้าวเท้าเดินเข้าไป

นี่เป็นครั้งแรกที่อวีนเนียนผู้เข้าวังหลวง ยิ่งเป็นครั้งแรกที่เห็นผู้สูงศักดิ์ทั้งหลาย อีกทั้งได้พบหวงก๊วยเฟย ผู้อยู่เหนือคนนับหมื่น อยู่ใต้คนคนเดียว

ฮองเฮาคู่บัลลังก์ของฮ่องเต้ นั้นสุขภาพพลานามัยไม่แข็งแรง ด่วนสวรรคตจากไปก่อน จากนั้นฮ่องเต้ก็ไม่ได้ทรงแต่งตั้งฮองเฮาอีก หลายปีผ่านไปตำแหน่งฮองเฮายังว่าง ไม่ใช่ว่าไม่มีขุนนางพูดถึง แต่เป็นฮ่องเต้เองไม่ฟังพวกเขา เห็นได้ชัดว่าต้องการตัดสินพระทัยเรื่องหลังบ้านด้วยพระองค์เอง

หลายปีมานี้ สตรีที่ฮ่องเต้โปรดปรานมากที่สุดก็คือมารดาของหลิงเจิงเซวียน พูดได้ว่าเป็นยอดดวงใจ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ทั้งๆที่โปรดปรานถึงเพียงนี้ กลับไม่แต่งตั้งเป็นฮองเฮาเสียที

เคยมีขุนนางใหญ่อยากประจบเอาใจฮ่องเต้ เสนอให้แต่งตั้งมารดาของจิ้งอ่องเป็นฮองเฮา ทว่าถูกฮ่องเต้บอกปัดไป สุดท้ายให้แค่ตำแหน่งก๊วยเฟย

บัดนี้เนื่องด้วยการสิ้นชีพของหลิงเจิงเซวียน เพื่อปลอบใจนางที่เศร้าโศกสลดใจ ถึงขั้นอนุญาตให้จิ้งอ่องเป็นชินอ่อง ทั้งแต่งตั้งนางเป็นหวงก๊วยเฟย

ก่อนหน้านี้อวินเนียนผู้เคยได้ยินผู้คนเอ่ยว่า ตั้งแต่หลังเจิ้งเซวียนสิ้นชีพ สุขภาพของหวงกัวยเพยก็ไม่ค่อยดี เผาดูแลรักษากันมาโดยตลอด ส่วนฮ่องเต้ก็เอาใจใส่มากเป็นพิเศษ ได้ยินว่านางปิดประตูตำหนัก นอกจากฮ่องเต้แล้วไม่พบคนอื่นแม้แต่คนเดียว แต่วันนี้กลับเรียกตนเข้าพบ ช่างทำให้คนจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่บ้างจริงๆ

เมื่อเดินไปตามทิศของตำหนักจางเล่อที่ประทับของหวงกัวยเพยได้ครึ่งทาง ก็มีเสียงฝีเท้าเร่งรีบเดินเข้ามาหานาง “การระคุณหนูรองอวีนช้าน้อยเสียวสี่จื่อ คอยรับใช้อยู่ข้างกายหวงกัวยเพยขอรับ”

อวีนเนียนผู้ได้ยินว่าเป็นคนข้างกายของหวงกัวยเพย ก็ไม่กล้าเมินเฉย แม้แต่น้อย รีบบอกอีกฝ่ายว่าไม่ต้องมากพิธี จากนั้นถามว่า “กงกงเร่งรีบมาตามถึงเพียงนี้ ไม่ทราบว่ามีเหตุเกิดเรื่องอะไรหรือ”

เสียวสี่จื่อมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ตอบอวีนเนียนผู้ว่า “เดิมนี่หวงกัวยเพยรู้สึกว่าคุณภาพดีขึ้นและไม่เหนื่อยล้าเหมือนวันก่อน จึงนึกได้ว่าคุณหนูรองอวีนเป็นที่ภรรยาของจิ้งอ๋อง แต่กลับไม่เคยเห็น จึงอยากพบสักหน่อย อย่างไรก็ตามสภาพหน้าก็เป็นครอบครัวเดียวกัน แต่โชคไม่ดี เมื่อครูฮ่องเต้เสด็จไปเยี่ยม คุณแล้ว...คิดว่าคงมีเรื่อง ดังนั้นจึงส่งช้าน้อยมาขอภัยคุณหนูรองอวีนที่ทำให้ท่านมาเสียเที่ยวขอรับ”

อวีนเนียนผู้ตั้งใจฟัง รู้สึกว่าเสียวสี่จื่อคนนี้พูดเก่ง อีกทั้งในประโยคยังเผยข้อมูลอื่นอย่างเหมาะสม รวมกับสีหน้าของเขาแล้ว อวีนเนียนผู้คาดเดาว่าฮ่องเต้คงเสด็จไปที่ตำหนักจางเล่อ และน่าจะอารมณ์ไม่ค่อยดี

ในเมื่อฮ่องเต้เสด็จไปที่ตำหนักจางเล่อ ไปหาหวงกัวยเพยก็คงเพื่อระบายความในใจ ฉะนั้น...แน่นอน...นางไม่สมควรไปรบกวน

อวีนเนียนผู้พยักหน้าให้เสียวสี่จื่อ จากนั้นส่งสายตาให้ชิงอิง ชิงอิงก็เอ่อดูเงินที่ใส่ใบไม้เงินใบไม้ทองไว้ข้างในส่งให้เสียวสี่จื่อทันที อวีนเนียนผู้เผยยิ้มบาง “รบกวนกงกงต้องวิ่งมาเที่ยวนี้ ในเมื่อฮ่องเต้กับหวงกัวยเพย

มีธุระ ข้าก็ไม่สามารถอยู่รบกวน ครึ่งหน้าค่อยหาโอกาสมาเยี่ยมหวงก๊วยเฟยอีกครั้ง”

เสี่ยวสี่จื่อเห็นอวินเนียนผู้เข้าใจแจ่มแจ้งแค่ตนจุดประกาย สีหน้าก็เบิกบาน เช่นนี้ย่อมไม่ต้องคิดหาวิธีอธิบายอ้อมไปอ้อมมา ลดภาระไปไม่น้อยเลยทีเดียว

“คุณหนูรองอวินเดินทางปลอดภัย” เสี่ยวสี่จื่อควบคุมน้ำเสียงได้เหมาะสม อวินเนียนผู้คิดในใจ มิน่าเล่าเขาถึงเป็นคนข้างกายหวงก๊วยเฟย หลังกล่าวลากับเสี่ยวสี่จื่อเรียบร้อยแล้ว อวินเนียนผู้ก็เดินกลับมาที่ประตูวังหลวง นั่งรอมักลับจวนตระกูลอวิน

ระหว่างทางจากลับอวินเนียนผู้ก็ครุ่นคิด วังหลวงข้างเป็นสถานที่ซ่อนเร้นบุคคลมีความสามารถ แม้แต่ชั้นที่ต่ำเล็ก ๆ ข้างกายของเหล่าสนมในวังหลังยังดูมากเสน่ห์เช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีคนอื่นจะร้ายกาจถึงเพียงไหน นางรู้สึกโชคดียิ่งอย่างน้อยตนก็ไม่ต้องสมรสเข้าวังหลวง

เดิมคนของจวนตระกูลอวินก็สงสัยและคาดเดาไปต่าง ๆ นานาจากการเข้าวังหลวงของอวินเนียนผู้อยู่แล้ว เมื่อเห็นนางกลับมาเร็วถึงเพียงนี้ อีกทั้งได้ยินว่ายังไม่ได้พบกับหวงก๊วยเฟย ทุกคนต่างพากันคิดคาดเดาส่วนใหญ่ก็ทึกทักเอาว่าหวงก๊วยเฟยรังเกียจอวินเนียนผู้

อวินเนียนผู้ไม่ใช่ไม่ได้ยินคำเล่าลือทำนองนี้ แต่นางไม่ค่อยอยากไปสนใจ ปล่อยให้คนอื่นลือต่อไป

แต่ในอีกไม่ช้า คนที่พูดคำพูดเหล่านี้ล้วนถูกตบหน้า!

หลังจากอวินเนียนผู้เข้าวังหลวงแล้วกลับจวนได้สิบวัน วังหลวงก็มีราชโองการลงมา บอกว่าให้สำนักโหราศาสตร์ยามเรียบร้อยแล้ว วันที่แปดเดือนสิบเอ็ดเป็นวันดี เลือกวันนั้นให้อวินเนียนผู้และจิ่งอ๋องเข้าพิธีมงคลกนกที่มาอ่านราชโองการเหมือนมีเจตนายกย่องอวินเนียนผู้ ยังตั้งใจยิ้มแล้วบอกว่าหวงก๊วยเฟยเป็นคนเรียกสำนักโหราหาวันมงคลให้ด้วยตนเอง

และเป็นศุภฤกษ์ที่มีนิตหมายมงคลที่สุดในปีนี้

เมื่อได้รับราชโองการนี้ อวินเนียนผู้ ซึ่งอิ่ง และฮวามิงต่างแข่งขา
อ่อนแรง แต่อย่างไรอวินเนียนผู้ก็ทำได้แล้ว ไม่นานก็ปรับตัวได้
หลังได้รับราชโองการ ก็ทำตามตามคำสั่งของอวินชางหยวน เริ่มจัดเตรียม
สินเดิม

“คุณหนู เหตุใดพวกเราถึงหนีไม่พ้นเคราะห์กรรมนี้เจ้าคะ” ฮวามิง
มองอวินเนียนผู้ น้ำตาไหลพราก รู้สึกสงสารคุณหนูจับใจ

แววตาของอวินเนียนผู้มีความโศกเศร้าเล็กน้อย แต่งานเย็บปัก
ในมือกลับไม่ได้หยุดชะงัก พูดเสียงแผ่วเบา “น่าจะเป็นฟ้าลิขิตกระมัง”

